

Έλληνες και ελληνίδες, πατριώτες και δημοκράτες.

Δυο μέρες μάς χωρίζουν από τις εκλογές. Και σήμερα μπορούμε για τελευταία φορά πριν ρίξουμε το ψηφοδέλιό μας να σκεφτούμε για να καταλήξουμε τελικά, οριστικά, πού θα δώσουμε την προτίμησή μας. Ποιον θα ψηφίσουμε.

Την απόφασή μας και την τελευταία ακόμα στιγμή πρέπει να τη ζυγίσουμε καλά. Γιατί όσο κι αν οι εκλογές γίνονται κάτω από το καθεστώς της αμερικανοκρατίας και κατά συνέπεια δε μπορούν σε καμιά περίπτωση να είναι γνήσιες, να εκφράζουν δηλαδή την πραγματική θέληση του λαού, όμως είναι ένα σοβαρό αποτέλεσμα του υπέρ του προγράμματος της ανεξαρτησίας, της δημοκρατίας και της ειρήνης, που θα βαρύνει αποφασιστικά στη ζυγαριά. Και οι καλπές και οι νοθείες, όσο μεγάλες και αν είναι δεν θα κάνουν τίποτε άλλο παρά να τονώσουν ακόμα πιο γερά τη δημοκρατική θέληση του λαού. Το συμπέρασμά μας πρέπει να'ναι ότι επιβάλλεται να ψηφίσουμε φανατικά τη δημοκρατία υπερνικώντας όλα τα εμπόδια που ορθώνουν οι εχθροί του λαού.

Τι έχουμε να διαλέξουμε μεθαύριο όταν θα σταθούμε μπροστά στην κάλπη; Ας αρχίσουμε απ' τον παπαγιόκο φασιστικό Συναγερμό. Το πρόσωπό του είναι καθαρό: επιβολή φασιστικής στρατοκρατικής δικτατορίας για να μπορέσει η αμερικανοκρατία να προχωρήσει με όλα τα πανιά στην πραγματοποίηση του προγράμματός της που είναι ολοκληρωτικός αφανισμός της Ελλάδας και του λαού, ολοκληρωτικός πόλεμος. Ο φασιστικός Συναγερμός, ο αρχηγός του, εξαπατά το λαό όταν λέει ότι μεθαύριο το δίλημμα που μπαίνει είναι: Συναγερμός ή Κομμουνισμός. Η απάτη είναι ολοφάνερη γιατί το Κάππα Κάππα Έψιλον ούτε το ίδιο μπορεί να πάρει μέρος στις εκλογές, ούτε το δικό του πρόγραμμα προβάλλει.

Ο λαός ξέρει ακόμα ότι όλα τα αντιλαϊκά εγκλήματα που πραγματοποιούν στη χώρα μας η πλουτοκρατία και οι λακέδες της προσπαθούν να τα καλύψουν με το πρόσχημα του Κομμουνιστικού μπαμπούλα. Ξέρει ακόμα ότι όταν ακούει για κομμουνιστική απειλή και κίνδυνο πρέπει στα σίγουρα να περιμένει πιο μεγάλη πείνα και εξαθλίωση, πιο άμεση απειλή για την ειρήνη, πιο σοβαρό τον κίνδυνο για το πολεμικό πτεσόκομμα προς το συμφέρον της αμερικανοκρατίας.

Τον ίδιο μπαμπούλα προβάλλει σήμερα και ο Παπαγιόκος Συναγερμός για να σκεπάσει τα εγκλήματα που ετοιμάζει. Και αν ο κύριος Παπάγος ξύπνησε στα 70 χρόνια του και ένωσε μέσα του ν' ανάβει ξαφνικά η φλόγα του σωτήρα της πατρίδας, είναι γιατί πλουτοκρατία και αμερικανοκρατία τον διάλεξαν σήμερα σαν ένα απ' τους πιο κατάλληλους να εφαρμόσουν τους σκοτεινούς αντιλαϊκούς σκοπούς των. Το δίλημμα στις εκλογές της Κυριακής δεν είναι συναγερμός ή κομμουνισμός, όπως ψεύτικα υποστηρίζει ο Παπάγος. Το δίλημμα είναι: δημοκρατία ή φασισμός, ανεξαρτησία ή σκλαβιά, ειρήνη ή πόλεμος. Ελλάδα και λαός ή αμερικανοκρατία και μοναρχοφασισμός. Μόνον έτσι μπαίνει το δίλημμα, γιατί αυτό είναι το μοναδικά πραγματικό. Κι όταν μπει έτσι ο καθένας εύκολα θα βρει τι θα ψηφίσει. Το συμπέρασμα λοιπόν για τον κάθε πατριώτη πρέπει να 'ναι: Μαύρο στον Παπάγο. Όποιος ψηφίζει Παπάγο, το θέλει είτε όχι, γίνεται νεκροθάφτης της Ελλάδας. Πιο σοβαρό το δίλημμα και πιο δύσκολη η εκλογή είναι για όσους μέχρι χθες ακολουθούσαν και ψήφισαν τον στρατηγό Πλαστήρα. Όμως ο Πλαστήρας κυρίως στα δυο τελευταία χρόνια έδειξε χειροπιαστά και αδιάμφευστα το τι μπορεί να κάνει. Και τα έργα του πρέπει να βοηθήσουν όλους αυτούς τους πατριώτες και δημοκράτες που μέχρι χθες πίστευαν στον Πλαστήρα. Να τους βοηθήσουν να βρουν το σωστό δρόμο.

Ο Πλαστήρας και με παμπηφία αν έρθει δεν πρόκειται να κάνει τίποτε το καλύτερο απ' ό,τι έκανε σαν κυβερνήτης και πρωθυπουργός τα τελευταία χρόνια. Τα έργα του ήταν πέρα για πέρα αναμφισβήτητα αμερικανόδουλα, αντεθνικά, αντιλαϊκά. Ωστε πάλι Πλαστήρα θα ψηφίσουμε; Για να κάνει τα ίδια; Μπορούμε, επιτρέπεται να πιστέψουμε για μια ακόμα φορά τα λόγια και τις υποσχέσεις του Πλαστήρα; Όχι. Γιατί ο Πλαστήρας και αν ήθελε ακόμα ειλικρινά να πραγματοποιήσει τις υποσχέσεις του δεν α μπορούσε. Γιατί; Γιατί στηρίζεται στους αμερικάνους και όχι στο λαό. Κατά συνέπεια μπορεί στα λόγια να λέει μερικά απ' αυτά που θέλει ο λαός μα στα έργα κάνει μόνον όλα όσα διατάζουν οι αμερικάνοι. Θέλετε αποδείξεις; Να μερικές:

Πρώτο. Ο Πλαστήρας πήρε όλα τα αντιλαϊκά μέτρα που διάταξε ο Πιουριφόν και δεν πήρε κανένα απολύτως μέτρο υπέρ του λαού.

Δεύτερο. Ο Πλαστήρας με τα ίδια του τα χέρια πέταξε στο βούρκο και τσαλαπάτησε την προσωπική, την πολιτική του τιμή όταν εκτελούσε τον Μπελογιάννη ξέροντας ότι είναι αθώος, και κουρέλιαζε το λόγο του ότι εκτελέσεις δεν θα κάνει. Και διέπραξε συνειδητά το δικαστικό έγκλημα να ξαναδικάσει τον δικασμένο κίολας αθώο Μπελογιάννη μόνο και μόνο για να τον εκτελέσει, να εκτελέσει δηλαδή τη διαταγή του Πιουριφόν. Έτσι έγλειψε αυτού όπου ο ίδιος έφτυνε. Μα έτσι κατάστρεψε και κατεστίλωσε οριστικά την ίδια του την πολιτική τιμή, τις δήθεν δημοκρατικές αρχές του.

Τρίτο. Στις σημερινές εκλογές ο Πλαστήρας εν γνώσει του ότι θα τις χάσει διάσπασε τις δημοκρατικές δυνάμεις. Ενώ είναι πεντακάθαρο ότι ο λαός θα έθαβε κυριολεκτικά στο μαύρο τον Παπάγο και τον συναγερμό του αν ο Πλαστήρας σήκωνε ψηλά τη σημαία της ανεξαρτησίας, της δημοκρατίας και της ειρήνης και συνένωνε κάτω απ' αυτή τις δημοκρατικές δυνάμεις. Ο Πλαστήρας θα 'χανε το Βενιζέλο όπως έχασε και τον Τσουδερό. Θα δυσσαρεστούσε τον Πιουριφόν, θα κέρδιζε όμως το λαό και τη δημοκρατία. Γιατί αρνήθηκε ο Πλαστήρας τη δημοκρατική συνεργασία; Μήπως του προβλήθηκαν απαράδεκτοι ή ταπεινωτικοί όροι; Τίποτε απολύτως. Του είπαμε: ο λαός θέλει ανεξαρτησία, δημοκρατία, ειρήνη. Τράβα μπροστά και μεις θα 'μαστε όλοι μαζί σου. Υπάρχει τίποτα το απαράδεχτο

ή το ταπεινωτικό σ' αυτό; Απολύτως τίποτα. Μόνο τιμή και δόξα για ένα δημοκρατικό ηγέτη. Γιατί λοιπόν αρνήθηκε; Αρνήθηκε γιατί αυτό διάταξαν οι αμερικάνοι. Έτσι για μια ακόμα φορά ποδοπάτησε την Ελλάδα, τη δημοκρατία, το λαό. Μπορούν ύστερα απ' όλα αυτά να του έχουν οι δημοκράτες εμπιστοσύνη; Όχι. Χίλιες φορές όχι. Εδώ όμως φτάνουμε στον κόμπο. Πολλοί ταλαντευόμενοι οπαδοί του Πλαστήρα βάζουν το ερώτημα: καλά όλ' αυτά και είναι σωστά. Όμως ο Παπάγος δεν είναι χειρότερος απ' τον Πλαστήρα;

Αυτό είναι το τελευταίο μετερίζι όπου ταμπουρώνεται και ο Πλαστήρας. Μα και δω βρίσκεται και ο τελευταίος διασταγμός του πατριώτη και του δημοκράτη που ζυγίζει πολύ αν πρόκειται να ξεκόψει απ' τον Πλαστήρα και να ψηφίσει τη Δημοκρατική παράταξη. Πριν του απαντήσουμε, πρέπει να ξανατονίσουμε τούτο δω: Εμείς οι κουκουέδες δεν έχουμε καμιά προσωπική αντίθεση προς τον Πλαστήρα. Γι' αυτό ζητάμε να μας ακούσουν προσεκτικά όταν εκθέσουμε τους λόγους που μας κάνουν να 'μαστε τόσο αδιάλλακτα αντίθετοι προς τον διασπαστή και υπονομευτή της δημοκρατίας Πλαστήρα. Τα γεγονότα απόδειξαν και αποδείχνουν ότι χωρίς την ανοχή του Πλαστήρα ο Παπάγος δεν θα υπήρχε σαν σοβαρή πολιτική απειλή. Τα γεγονότα αποδείχνουν ότι ο Παπάγος προχωρεί αποκλειστικά και μόνο γιατί ο Πλαστήρας διασπά τις δημοκρατικές δυνάμεις. Τα γεγονότα αποδείχνουν ότι ο Πλαστήρας ενώ ξέρει ότι θα χάσει τις εκλογές, μια και αρνείται τη δημοκρατική συνεργασία, όμως επιμένει στη διάσπαση. Και μόνο χάρη σ' αυτή τη διάσπαση προχωρεί ο Παπάγος. Η αλήθεια είναι ότι ο Παπάγος δεν θα αποχτήσει ποτέ πλειοψηφία αν οι δημοκράτες παρά την αντίπραξη του Πλαστήρα, ψηφίσουν ομόφωνα τους πραγματικούς δημοκρατικούς συνασπισμούς σ' όλη τη χώρα μα πρώτ' απ' όλα σε τέτοιες πόλεις και περιοχές όπως η Αθήνα, η Πειραιάς, η Θεσσαλονίκη, η Καβάλα, η Λάρισα, ο Βόλος, η Μυτιλήνη, η Κέρκυρα, τα Χανιά, η Λευκάδα και λοιπά, οπότε και το έργο της δημοκρατικής συγκέντρωσης για την τελειωτική εκμηδένιση του Παπαγισμού θα προωθηθεί αποφασιστικά. Ωστε το συμπέρασμα είναι καθαρό: Ο Πλαστήρας διασπώντας τις δημοκρατικές δυνάμεις σηκώνει τον Παπάγο. Για να αντιμετωπιστεί ο Παπάγος χρειάζεται δημοκρατική ενότητα και για να γίνει η δημοκρατική ενότητα πρέπει να παραμερισθεί ο Πλαστήρας, ο πιο θανάσιμος πολέμιος και εχθρός της. Άλλος δρόμος δεν υπάρχει. Σήμερα μπορούμε να πούμε και τούτο: ο Πλαστήρας σκόπιμα διασπά τις δημοκρατικές δυνάμεις για να κερδίσει τις εκλογές ο συναγερμός και για να μπορέσει να μας κατηγορήσει ότι εμείς βοηθήσαμε τον Παπάγο και να διαιωνίσει έτσι τη δημοκρατική διάσπαση περνώντας ο ίδιος στο ρόλο της πρώτης εφεδρείας της αμερικανοκρατίας. Στη συνεδρίαση της βουλής της 3 του Οχτώβρη 1952 ο Πλαστήρας δήλωσε ότι: "Εάν το αποτέλεσμα των εκλογών είναι υπέρ του Συναγερμού εγώ θα χαρώ ιδιαίτερος διότι θα αποτελέσω την αντιπολίτευση δια να δώσω το παράδειγμα ότι η αντιπολίτευση θα βοηθήσει την κυβέρνηση. Δεν είναι απλή έκφρασις αυτό που λέγω. Είναι φιλοδοξία μου".

Να για ποιους λόγους ο διασπαστής Πλαστήρας είναι πιο επικίνδυνος για τη δημοκρατία και το λαό γιατί την υπονομεύει από τα μέσα. Γι' αυτό ο Πλαστήρας είναι ο Ιούδας, ο κακός δαίμονας της δημοκρατίας. Να γιατί κανένας πατριώτης και δημοκράτης δεν πρέπει να διστάσει και πρέπει να δώσει αποφασιστικά μαύρο στον Πλαστήρα. Τριάντα-σαράντα πραγματικοί δημοκράτες βουλευτές χρειάζονται περισσότερο, και αξίζουν περισσότερο και από 100 βενιζελοπλαστηρικούς που θα βάζουν τη ράχη τους για να πατήσει και ανέβει ο Παπάγος.

Έτσι έχουν τα πράγματα για το συναγερμό και τον Πλαστήρα. Πριν προχωρήσουμε πρέπει ο λαός να προσέξει και τα παρακάτω: τις βδομάδες και τις μέρες αυτές που εμείς νομίζοντας ότι είμαστε αφεντικά στον τόπο μας, ασχολούμαστε με τις εκλογές, κάνουν περιοδείες και βγάζουνε λόγους, τις βδομάδες και τις μέρες αυτές συνεχίζεται στην πατρίδα μας πιο πυρετώδικα μια άλλη, παράλληλη μα πιο ζωηρή κίνηση και δραστηριότητα, κίνηση και δραστηριότητα καταχθόνια και σκοτεινή. Έρχονται και φεύγουν ο Ρίτζουοιη, ο Βάντεμπεργκ, ο Κάρνεί και ένα σωρό άλλοι εκπρόσωποι και αξιωματούχοι της ατλαντικής πολεμικής μαφίας με τις συνοδείες τους και τα αεροπλανοφόρα τους. Ούτε καν μας ρωτούν. Ούτε ζητούν την άδειά μας. Ούτε καν μας λογαριάζουν πως είμαστε στον τόπο μας. Μόνο μας σκάβουν το λάκκο. Τι συμβαίνει; Συμβαίνει ότι τα πραγματικά αφεντικά δεν είμαστε εμείς, ο λαός μα αυτοί, οι αμερικάνοι. Και το τι κάνουν οι αμερικάνοι, το τι μαγειρεύουν και το τι βυσοδομούν με τα σύρε και έλα τους είναι τόσο γνωστό ώστε δεν χρειάζεται να το επαναλάβουμε. Μπαίνει όμως το ερώτημα. Πώς καταντήσαμε έτσι; Η απάντηση είναι μια: Στα χάλια αυτά μας κατάντησαν οι Πλαστηροβενιζελικοί και οι Παπαγοσυναγερμικοί. Κι όποιος απ' τους δυο βγει απ' τις εκλογές η κατάσταση αυτή θα χειροτερέψει, τα χάλια μας θα μεγαλώσουν.

Ωστε τι πρέπει να γίνει; Η Ελλάδα χρειάζεται μια ριζική δημοκρατική αλλαγή στην εσωτερική και εξωτερική της πολιτική. Η αλλαγή αυτή μπορεί να γίνει μόνο με την πατριωτική συγκέντρωση, συνεργασία και πάλη όλων των δημοκρατικών δυνάμεων του τόπου. Και μόνο με την ανειρηνευτή αντιπαράθεση ενάντια στην αμερικανοκρατία και τους προσκυνημένους της Πλαστηρικούς και Παπαγικούς. Είναι δυνατή σήμερα στην Ελλάδα μια τέτοια αλλαγή;

Το γεγονός ότι ο λαός παλεύει ατράνταχτα χωρίς να χάνει την πίστη του για καλύτερες μέρες και το γεγονός ότι πολλοί λαοί στον κόσμο πραγματοποίησαν μια δική τους ριζική αλλαγή, δείχνουν και πείθουν ότι και στην Ελλάδα μπορούμε να κάνουμε μια δική μας ριζική αλλαγή: αλλαγή προς τη δημοκρατία, την ανεξαρτησία, την ειρήνη. Ποιος θα την κάνει την αλλαγή αυτή; Μια δημοκρατική κυβέρνηση σχηματισμένη απ' τις δημοκρατικές δυνάμεις του τόπου και στηριγμένη στην ενότητα και στην πάλη του λαού. Τι μπορεί άμεσα να φτιάσει και να δώσει στον τόπο μια δημοκρατική κυβέρνηση; Χωρίς ψεύτικες υποσχέσεις και παχιά λόγια και στηριγμένη αποκλειστικά και μόνο στις σημερινές ελληνικές δυνατότητες μια τέτοια κυβέρνηση μέσα σε έξι κιόλας μήνες μπορεί να πάρει και να εφαρμόσει μια σειρά μέτρα που θα εξασφαλίσουν μια σοβαρή δημοκρατική αλλαγή στην εσωτερική και εξωτερική κατάσταση και θέση μας. Τα μέτρα αυτά μπορούν να συνοψιστούν στα παρακάτω κύρια και πρωταρχικά:

Πρώτο. Θα αποκατασταθούν τα κυριαρχικά δικαιώματα και οι δημοκρατικές ελευθερίες του λαού. Θα ειρηνεύσει ο τόπος. Θα βγει η Ελλάδα από τη βορειοατλαντική πολεμική συμμαχία. Θα πάψει να 'ναι πολεμική βάση κι ορμητήριο. Θα επιδιώξει με όλους τους λαούς και τις χώρες σχέσεις ισότιμης ειρηνικής συνεργασίας και οικονομικών συναλλαγών.

Δεύτερο. Τα αγροτικά μας προϊόντα εξαγωγής όλα θα βρουν τοποθέτηση στις εξωτερικές αγορές με βάση ισότιμες συμφωνίες ανταλλαγής. Έτσι θα ανακουφιστεί η αγροτιά μας κι η παραγωγή της θ' αυξάνει διαρκώς. Θα 'χουμε ισοζυγισμένες εμπορικές ανταλλαγές με το εξωτερικό με παράλληλη ικανοποίηση των αναγκών της αγοράς μας σε προϊόντα που εισάγονται απ' έξω.

Τρίτο. Οι πολεμικές δαπάνες θα περιορισθούν στο ένα δέκατο του προϋπολογισμού. Η στρατιωτική θητεία θα ορισθεί σε ένα χρόνο. Η κύρια οικονομική προσπάθεια θα στραφεί προς την ανάπτυξη των ντόπιων παραγωγικών δυνάμεων. Ο πλούτος της χώρας θα ανήκει στην Ελλάδα και στο λαό της. Δεν θα μένει εργοστάσιο που δεν θα δουλεύει. Όποιος μεγαλοβιομήχανος κλείνει την επιχείρησή του θα την παραδίνει στο κράτος κι αυτό θα τη δουλεύει για λογαριασμό του. Δεν πρόκειται να μείνει κανένας καινούργιος άνεργος. Εκατοντάδες χιλιάδες άνεργοι θα βρουν ξανά δουλειά. Η ειρηνική παραγωγή θα ενθαρρύνεται. Η δουλειά θα τιμιάται. Η ληστρική εκμετάλλευση θα χτυπιέται και θα περιορίζεται.

Τέταρτο. Κανένας εργαζόμενος δεν θα 'χει το φόβο να χάσει τη δουλειά του. Όσοι δουλεύουν θα 'χουν σίγουρο πια το ψωμί για το σπίτι και τα παιδιά τους. Κανένας εργαζόμενος δεν πρόκειται να χάσει τη στέγη του. Κανένα εργαζόμενο δεν θα μπορεί να τον βγάζει στο σφυρί ο τοκογλύφος.

Πέμπτο. Θα εξασφαλισθούν με νόμο κατώτατο όριο ύπαρξης στα μεροκάματα και τους μισθούς. Θα λείψει ο βραχνάς της ακρίβειας. Θα γίνει γενική εφαρμογή της οχτάωρης για τους εργάτες δουλειάς. Οι εργάτες και υπάλληλοι θα αποκτήσουν πραγματικές κοινωνικές ασφάλισεις που θα τις πληρώνουν οι εργοδότες και το κράτος. Οι γυναίκες και οι νέοι θα έχουν το ίδιο μεροκάματο για ίση δουλειά, θα προστατευθεί η μητρότητα και το παιδί.

Έκτο. Θα εφαρμοστεί προοδευτική φορολογία που θα βαρύνει την πλουτοκρατία και θα χτυπηθούν κατακέφαλα οι αισχροκερδείς και οι μεγαλοκαρχαρίες φοροκλέφτες. Οι επαγγελματιοβιοτέχνες και οι αγρότες θα γλιτώσουν από τη μάστιγα του φορατζή. Το φοροκυνηγητό για τους εργαζόμενους θα σταματήσει. Τα νοίκια θα σταθεροποιηθούν. Το ενοικιοστάσιο θα εφαρμοστεί σε βάρος της μεγαλοιδιοκτησίας και για την ανακούφιση των επαγγελματιοβιοτεχνών.

Έβδομο. Θα καταργηθούν τα προνόμια των ξένων ληστρικών μονοπωλίων. Η ληστρική δασμολογική επιβάρυνση για είδη πρώτης ανάγκης όπως λόγου χάρη τη ζάχαρη θα σταματήσει. Θα παρθούν τα πρώτα ριζικά μέτρα για να γίνει η εκπαίδευση σ' όλες τις βαθμίδες της προσιτή στο λαό και εξυπηρετική για το λαό. Τέτοια ζωτικά ζητήματα όπως είναι λόγου χάρη η ύδρευση για την πρωτεύουσα, θα λυθούν ριζικά. Μέσα σε έξι μήνες η Αθήνα και ο Πειραιάς θα έχουν φτηνό και όσο θέλουν νερό. Όλος ο λαός θα έχει όταν του χρειάζεται την ιατρική, φαρμακευτική και νοσοκομειακή περίθαλψή του.

Όγδοο. Στους πρώτους αυτούς έξι μήνες θα γίνει η αρχή για μεγάλα παραγωγικά έργα όπως είναι, για να αναφέρουμε ένα μόνο παράδειγμα, το ζήτημα της αξιοποίησης των υδροηλεκτρικών και θερμοηλεκτρικών δυνατοτήτων της χώρας. Μέσα σε πέντε χρόνια, όταν χτίσουμε 4-5 υδροηλεκτρικούς και θερμοηλεκτρικούς σταθμούς, μπορούμε να λύσουμε, βασικά, το όλο πρόβλημα της εξασφάλισης ηλεκτρικής ενέργειας για όλες τις ανάγκες της χώρας.

Ο λαός της Ελλάδας ξέρει ότι οι κουκουέδες δεν πετάν λόγια στον αέρα. Και πάντα λένε λιγότερα από όσα κάνουν. Και πάντα λένε λιγότερα από όσα κάνουν, το πρόγραμμα αυτό για μια εξάμηνη εργασία μιας δημοκρατικής κυβέρνησης και οι προοπτικές που ανοίγει μια τέτοια κυβέρνηση για το λαό και την Ελλάδα, είναι απόλυτα μέσα στα πράγματα, μέσα στις δυνατότητές μας. Η ζωή δείχνει και οι δυνατότητες που έχουμε πείθουν ότι αντί για την κόλαση της αμερικανοκρατίας, μπορούμε να χτίσουμε μια πραγματικά λεύτερη Ελλάδα της ανεξαρτησίας, της δημοκρατίας, της ειρήνης, της ζωής και της δουλειάς. Ας ενώσουμε τις δυνάμεις μας κι ας παλέψουμε. Η μεθαιριανή εκλογική αναμέτρηση είναι μια αγωνιστική φάση της πάλης αυτής. Ας ψηφίσουμε με πίστη, με φανατισμό, με πεποίθηση, με αποφασιστικότητα. Συσπειρώστε τις γραμμές. Αποκρούστε κάθε πρόκληση και δολοπλοκία. Αγρυπνείτε ως την τελευταία στιγμή ενάντια σε κάθε μηχανορραφία.

Μαύρο στους μαύρους. Μαύρο στην αμερικανοκρατία και τους προσκυνημένους της. Μαύρο στον Πλαστήρα. Μαύρο και στον Παπάγο. Όλοι οι ψήφοι για τους δημοκρατικούς υποψήφιους της ανεξαρτησίας, της δημοκρατίας, της ειρήνης. Καμιά αλλαγή, καμιά προσθήκη στους δημοκρατικούς συνδυασμούς. Ας στείλουμε δεκάδες τίμιους πατριώτες δημοκράτες βουλευτές στη βουλή. Έτσι κάνουμε σοβαρό βήμα προς τα μπρος. Φράζουμε το δρόμο στον Παπάγο. Χαλούμε τα καταχθόνια σχέδια του Πιουρφόι. Εξασφαλίζουμε ένα νέο ταμππούρι για τη δημοκρατική νίκη.

Ενότητα, πάλη, δημοκρατική συγκέντρωση και η νίκη θα 'ναι του λαού.

Ζήτω ο αδούλωτος λαός της Ελλάδας.

Ζήτω η δημοκρατική νίκη της 16 του Νοέμβρη.

Τρεις φορές εκλογές μέσα σε τρία χρόνια. Κι όποιος θελήσει να σκεφτεί πάνω στο ερώτημα, γιατί χρειάστηκε η αμερικανοκρατία και η αμερικανοδουλεία να κάνουν τρεις φορές εκλογές μέσα σε τρία χρόνια δε μπορεί παρά να καταλήξει σε τούτο το μοναδικά σωστό συμπέρασμα: Η αμερικανοκρατία και η αμερικανοδουλεία δε μπόρεσαν να λύσουν κανένα ζήτημα, μικρό ή μεγάλο του λαού και του τόπου. Εφάρμοζαν και εφαρμόζουν πολιτική πείνας, σκλαβιάς, πολέμου, ενώ ο λαός ζητά μόνο ανεξαρτησία, δημοκρατία, ειρήνη για να δουλέψει, να χτίσει, να ζήσει, να σταθεί στα πόδια του. Γι' αυτό και βρίσκονται σ' απόλυτη αντίθεση με το λαό. Γι' αυτό κι έχουν τ' αδιόρθωτα χάλια τους. Γι' αυτό δεν μπορούν να μονιάσουν ούτε μεταξύ τους και σκυλοτρώνονται. Γι' αυτό και καταφεύγουν κάθε χρόνο σε νέες εκλογές. Και μ' αυτό, όμως, δεν κάνουν παρά να ομολογούν ανοιχτά και αδιάψευστα την πλήρεια χρεωκοπία τους. Και η αμερικανοκρατία και η αμερικανοδουλεία. Όποιος πάει να δώσει άλλη εξήγηση πέφτει στην ψευτιά και στην απάτη και καταντά γελοίος. Και αυτή είναι η εικόνα που παρουσιάζει πάλι προεκλογικά ολόκληρος ο κόσμος της αμερικανοδουλείας: Ψευτιά και απάτη. Περίτρανο πιστοποιητικό της χρεωκοπίας, μα και της ανικανότητάς του να κάνει κάτι καλό, κάτι σωστό για τον τόπο αυτόν και το λαό του.

Μα, όσο κι αν στριφογυρίζει και προσπαθεί να αποχρωματιστεί ο κόσμος της αμερικανοδουλείας δε μπορεί να ξεφύγει απ' την αμείλιχτη μέγγενα της πραγματικότητας. Για ποιον δουλεύει; Ποιον εξυπηρετεί; Ποιον έχει αφεντικό; Την Ελλάδα, το λαό ή την αμερικανοκρατία, το δολάριο; Δεν υπάρχει στην Ελλάδα άνθρωπος που να μη μπορεί στο ερώτημα αυτό να δώσει άμεση και ξεκαθαρισμένη απάντηση: ο κόσμος της αμερικανοδουλείας απόδειξε με τα έργα του, με όλα τα έργα του, ότι για αφεντικό έχει και αναγνωρίζει μόνον την αμερικανοκρατία και το δολάριο. Και όταν αυτό διαπιστώνεται τότε όλα τ' άλλα είναι: φως-φανάρι: το δολάριο σ' όλο τον κόσμο μια πολιτική έχει: σκλαβιά, αποικοποίηση, ληστεία, πόλεμος. Και όποιος δουλέβει στο δολάριο μόνο αυτή την πολιτική μπορεί να εξυπηρετεί και να εφαρμόζει. Η ελληνική μεταπολεμική πραγματικότητα αυτό το επιβεβαιώνει εκατό στα εκατό. Όλος ο κόσμος της αμερικανοδουλείας απ' τον Πλαστήρα ως τον Παπάγο αυτήν την πολιτική εφάρμοσε και εφαρμόζει. Ούτε είχε, ούτε έχει, ούτε μπορεί να έχει άλλη πολιτική. Είναι ο κόσμος των λακέδων, των προσκυνημένων. Και η αμερικανοκρατία δεν κάνει καμιά βασική διάκριση ανάμεσά τους. Γιατί με όλους, το ίδιο καλά και με τον Πλαστήρα και με τον Παπάγο και με το παλάτι, κάνει τη δουλειά της. Κι αν ανάμεσα στους λακέδες υπάρχουν ορισμένες αποκλίσεις αυτές αφορούν αποκλειστικά και μόνον την τέτια είτε αλλιώς τοποθέτηση του Πλαστήρα, του Παπάγου και του παλατιού απέναντι στον αμερικανοεγγλέζικο καυγά για το πλιάτσικο. Δεν αναφέρονται στο λαό και στην Ελλάδα. Γιατί όλοι οι προσκυνημένοι είναι το ίδιο αμερικανόδουλοι νεκροθάφτες της Ελλάδας και του λαού της.

Οι πλαστηρικοί κράχτες τσακίζονται τις μέρες αυτές ν' αποδείξουν «ότι ο Πλαστήρας είναι λιγότερο κακό σε σχέση με τον Παπάγο». Η αλήθεια είναι ότι ο Πλαστήρας είναι μεγαλύτερο κακό απ' ότι ο Παπάγος. Για τον απλούστατο λόγο: Ο Πλαστήρας με την ψευτοδημοκρατική δημαγωγία, απάτη και ψευτιά του διασπά και αποσυνθέτει τις δημοκρατικές δυνάμεις και έτσι στηρίζει και στερεώνει το έργο της αμερικανοκρατίας, ανοίγει το δρόμο στον Παπάγο. Και το πρόβλημα εδώ είναι απλό και καθαρό: για ν' αντιμετωπιστεί το έργο της αμερικανοκρατίας και για να κοπεί ο δρόμος στον Παπάγο πρέπει να παλαίψει ο λαός δημοκρατικά ενωμένος. Και απαραίτητος όρος γι' αυτό είναι να ξεσκεπαστεί ο πραγματικός ρόλος του Πλαστήρα. Όσο ο Πλαστήρας θα καταφέρνει να παρασέρνει με την ψευτιά και την απάτη του σοβαρές λαϊκές μάζες, τόσο πιο δύσκολος και ατελέσφορος θάναι ο λαϊκός αγώνας ενάντια στην αμερικανοκρατία και τον Παπάγο, που αυτούς στηρίζει και ενισχύει ο Πλαστήρας με την πολιτική του.

Άλλωστε η αμερικανοκρατία με όλη την πολιτική της δεν αφήνει καμιά αμφιβολία για τις σχέσεις της και προς τον Παπάγο και προς τον Πλαστήρα. Υποστηρίζει ανοιχτά τον Παπάγο για να συγκεντρώσει γύρω του όλη την ανοιχτή αντίδραση. Μα, ταυτόχρονα, χτυπά και το άλλο το τρυγόνι που είναι το πιο παχύ: Ξεσπαθώνει ανοιχτά υπέρ του Παπάγου και έτσι δίνει τη δυνατότητα στον Πλαστήρα να λέει: Βλέπετε η αμερικανοκρατία εμένα δε με θέλει. Όστε όσοι είστε κατά των αμερικάνων πρέπει να ψηφίσετε εμένα, τον Πλαστήρα.

Αυτή είναι η κύρια, η βασική επιδίωξη της αμερικανοκρατίας: να παρουσιάζει τον Πλαστήρα σαν ανεπιθύμητό της για να του δώσει έτσι τη δυνατότητα να αποσπάσει, όσους είναι μπορετό, πιο πολλούς ψήφους απ' την αριστερά, να τον βοηθήσει, όσο μπορεί καλύτερα να παίξει το ρόλο του του διασπαστή των δημοκρατικών δυνάμεων.

Υπάρχουν απόλυτα εξακριβωμένες πληροφορίες, ότι η δημοσίευση της αμερικάνικης έκθεσης στους «Τάιμς της Νέας Υόρκης», όπου λεγότανε ότι η αμερικάνικη πολιτική ευνοεί αποκλειστικά τον Παπάγο, απόβλεπε σ' αυτόν ακριβώς το σκοπό: να ευκολύνει τον Πλαστήρα να καμώνεται ότι δεν είναι και τόσο δούλος της αμερικανοκρατίας για να ξεγελάσει πάλι το λαό.

Όστε το συμπέρασμα είναι καθαρό: Ο Πλαστήρας είναι πιο επικίνδυνος για το λαό και την Ελλάδα. Και όποιος δημοκράτης, όποιος πατριώτης, παρασυρθεί και ψηφίσει Πλαστήρα αυτός ψηφίζει ανοιχτά την αμερικανοκρατία και τον Πιουριφόι.

Μπαίνει το ερώτημα: Είναι η αντίθεσή μας με τον Πλαστήρα «προσωπική»; Απόλυτα, πέρα για πέρα όχι. Οι κουκουέδες «προσωπικά» απεχθάνονται πολύ περισσότερο τον μακελάρη Παπάγο. Η αντίθεσή μας με τον Πλαστήρα είναι αποκλειστικά και μόνον αντίθεση αρχών. Είναι αντίθεση απόλυτα πατριωτική. Γιατί ο Πλαστήρας με τη μάσκα του «δημοκράτη» ξεπουλά, χαντακώνει, θάφτει την Ελλάδα.

Βγαίνουν και λένε στο λαό: δεν εκπληρώσαμε τις υποσχέσεις μας γιατί δεν είχαμε πλειοψηφία στη βουλή. Το επιχείρημα θάταν γερό και θα το δεχόμασταν εάν άντεχε στον έλεγχο των γεγονότων: Δεν έχω πλειοψηφία και δε μπορώ να πραγματοποιήσω αυτό που υποσχέθηκα. Καλά. Εντάξει. Γιατί, όμως, κάνει ακριβώς τ' αντίθετα απ' αυτά που υποσχέθηκε; Γιατί ο Πλαστήρας δεν έκανε αυτό που θάκανε ο τελευταίος συνεπής δημοκράτης; μια και δε μπορεί να εκτελέσει το πρόγραμμά του, τότε παραιτείται. Κάνει έκκληση στο λαό. Συνενώνει όλες τις δημοκρατικές δυνάμεις και δίνει τη μάχη με δημοκρατικό πρόγραμμα ενάντια στους εχθρούς του λαού.

Γιατί, όλα όσα έκανε ο Πλαστήρας στρέφονται κατά του λαού και υπέρ της αμερικανοκρατίας και της πλουτοκρατίας; Γιατί συνέχισε το αίσχος της Κορέας, τη στιγμή που όλος ο κόσμος βουίζει ενάντια στο αποτρόπαιο αυτό αμερικάνικο έγκλημα; Τα «γιατί» αυτά θα μπορούσαν να συνεχιστούν επ' άπειρον. Και όλα κολλάν τον Πλαστήρα αμείλιχτα στον τοίχο. Προδότη και αποστάτη της δημοκρατίας, της Ελλάδας, του λαού. Σαν τέτιο πρέπει να τον μεταχειριστεί και στις εκλογές ο κάθε Έλληνας ο κάθε πατριώτης. Και όποιος, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, προσπαθεί να τον παρασύρει προς τον Πλαστήρα, αυτός είναι στην ουσία εχθρός του λαού και όργανο της αμερικανοκρατίας.

Μπροστά σ' αυτήν την κατάσταση μπαίνει το ερώτημα: τι μπορεί και τι πρέπει να γίνει; Το ΚΚΕ είναι έτοιμο ν' απαντήσει με απόλυτη δημοκρατική ειλικρίνεια και συνέπεια στο ερώτημα αυτό.

Ένα απ' τα πλαστηρικά έργα είναι και το ότι το ΚΚΕ δεν μπορεί να πάρει άμεσα μέρος στις εκλογές.

Το ΚΚΕ ξέρει, ακόμα, ότι και οι τρίτες αυτές αμερικάνικες εκλογές όπως σκαρώνονται και όπως γίνονται, δεν μπορούν όχι να λύσουν, μα ούτε και ν' ανακουφίσουν καν το ελληνικό πρόβλημα. Δίνουν όμως τη δυνατότητα στο λαό να δώσει μια ακόμα μάχη ενάντια στους εχθρούς του. Και πρέπει να τη δώσει με όλη του τη δύναμη. Πώς όμως; Το ΚΚΕ διακηρύσσει: μόνον ένα πρόγραμμα Ανεξαρτησίας-Δημοκρατίας-Ειρήνης μπορεί να βγάλει την Ελλάδα στο σωστό, στον καλό δρόμο. Και το ΚΚΕ υποστηρίζει και βοηθάει τον καθένα, δίχως καμιά εξαίρεση και από όπου κι αν προέρχεται, που δέχεται και υιοθετεί ένα τέτιο πρόγραμμα. Το ζήτημα είναι να συγκεντρώσουμε όσες μπορούμε περισσότερες δυνάμεις, και απ' τα πάνω και απ' τα κάτω, γύρω από ένα τέτιο πατριωτικό, δημοκρατικό, πρόγραμμα.

Κάθε μέρα και περισσότεροι Έλληνες βλέπουν την πραγματικότητα και ξεχωρίζουν το σωστό δρόμο. Τέτιοι πατριώτες υπάρχουν σ' όλα τα κόμματα. Και απ' τα πάνω και απ' τα κάτω. Οι εκλογές μας δίνουν μια πρόσθετη δυνατότητα να επιταχύνουμε τη συγκέντρωση των δυνάμεων αυτών. Η πρόσθετη αυτή εκλογική δυνατότητα συνίσταται και σε τούτο. Τοπικά, σε κάθε εκλογική περιφέρεια υπάρχουν δημοκρατικά στελέχη που έχουν διάθεση να συνεργαστούν δημοκρατικά πάνω σ' ένα πρόγραμμα ανεξαρτησίας-δημοκρατίας-ειρήνης. Το χρέος των δημοκρατικών παραγόντων και δυνάμεων πανελλαδικά και κατά τόπους, σε κάθε εκλογική περιφέρεια, είναι να κάνουν όλα όσα μπορούν για να πετύχουν μια τέτια ενιαία δημοκρατική εμφάνιση και συνεργασία κάτω από έναν τοπικό συνδυασμό και ονομασία, χωρίς να επιμένουν, όταν αυτό βλάφτει, στο πανελλαδικό εκλογικό κομματικό σήμα. Ακόμα σωστό και επιβεβλημένο είναι να υποστηρίζουμε εκλογικά και έναν τοπικό συνδυασμό της ΕΠΕΚ, λογουχάρη, που τα πρόσωπά του είναι κοινής δημοκρατικής εμπιστοσύνης και το πρόγραμμά του καθαρό: Ανεξαρτησία-Δημοκρατία-Ειρήνη.

Το ΚΚΕ και οι οπαδοί του, εφόσον δε μπορούν να πάρουν αυτότελα μέρος στις εκλογές, θα υποστηρίξουν ολόψυχα οποιαδήποτε τέτια συνεργασία χωρίς να προβάλουν καμιά προσωπική απαίτηση. Αφήνουν την πρωτοβουλία και εμπιστεύονται στις δημοκρατικές δυνάμεις του τόπου και στην ηγεσία τους, στους συνεπείς τοπικούς δημοκρατικούς παράγοντες. Και διατηρούν το δικαίωμα της κριτικής για κάθε αντιδημοκρατική εκδήλωση.

Το πρωταρχικό είναι να πετύχουμε παντού την ανώτατη δυνατή δημοκρατική συγκέντρωση. Μια τέτια συγκέντρωση μπορεί να πετύχει καλό εκλογικό αποτέλεσμα ενάντια στα αμερικανόδουλα κόμματα της βενιζελοπλαστηρικής συνεργασίας και της παπαγικής μαφίας, οπότε και η αντίσταση στα καταχθόνια σχέδια και τις επιδιώξεις της αμερικανοκρατίας θα είναι ακόμα πιο αποτελεσματική.

Αυτή είναι η εκλογική θέση του ΚΚΕ. Το ΚΚΕ για μια ακόμα φορά τα συμφέροντα του λαού τα βάζει πάνω απ' όλα. Ο σενιόρ Ρέντης μας αποκαλεί κωμικούς ανθρώπους γιατί είμαστε, όπως λέει, το κόμμα των μνημοσύνων και της θυσίας. Το ότι ο κύριος αυτός υποχρεώθηκε τόσο μακρόσυρτα να απασχοληθεί με κωμικούς ανθρώπους δείχνει πόσο γελοίο είναι το επιχείρημα. Όσο για τις θυσίες μας μπαίνει το ερώτημα: για ποιον κάνουν τις θυσίες οι κουκουέδες. Δεν υπάρχει Έλληνας και ελληνίδα, που να διαφωνούν ότι η θυσία των κουκουέδων, η θυσία του Μπελογιάννη, έγινε και γίνεται αποκλειστικά και μόνον υπέρ του λαού και της Ελλάδας. Αυτό είναι και ο μεγαλύτερος τίτλος τιμής για μας. Αν ο Μπελογιάννης αποφάσιζε να κάνει αυτό που κάνει ο Ρέντης θάταν υπουργός και φορτωμένος δολάρια. Το ότι δεν το κανε αποδειχνει ότι ο κουκουές βάζει το λαό πάνω απ' το δολάριο και θυσιάζει, όταν χρειάζεται, σεμνά και αδίσταχτα κι αυτή τη ζωή του. Το ότι ο Πλαστηρικός Ρέντης, ένας απ' τους άμεσους δολοφόνους του Μπελόγιάννη και του Γαβριηλίδη το ονομάζει αυτό κωμικό, δείχνει μόνο τη σαπίλα και την κατάντια του. Και το ότι ο ίδιος και ο κόσμος του είναι ανίκανοι για τέτια θυσία αποτελεί και την πιο αδιάφευκτη απόδειξη για την καταδίκη και τον αναπότρεπτο χαμό τους.

Το ΚΚΕ διακηρύσσει στο λαό: Εξω απ' την αμερικανοκρατία και αντίθετός της υπάρχει ο κόσμος της δημοκρατίας, της ειρήνης, του σοσιαλισμού. Ο κόσμος αυτός, οι λαοί του παλαίβουν και υπερνικώντας πολλές και μεγάλες δυσκολίες δημιούργησαν, χτίζουν και πυργώνουν έναν κόσμο όπου η ζωή, η ανεξαρτησία, οι ελευθερίες, το δίκιο των λαών ανθίζει και προοδεύει.

Δεν είναι τυφλός, μοιραίος και ακατανίκητος ο αμερικάνικος νόμος που μας έριξε στο τελευταίο σκαλοπάτι του εξευτελισμού και μας σέρνει στον πάτο με τη θηλειά στο λαιμό. Ο λαός μπορεί να τον τσακίσει.

Μια δημοκρατική κυβέρνηση στην Ελλάδα, στηριγμένη στην ανεξάντλητη δημιουργικότητα του λαού, στις πλούσιες ντόπιες πηγές και στην ανιδιοτελή και ειλικρινή συνεργασία και αλληλοκατανόηση με τους άλλους λαούς, μπορεί να μας βγάλει στο δρόμο του ήλιου, της επιβίωσης, της παλιγγενεσίας.

Γι' αυτήν την κυβέρνηση πρέπει να παλαίψουμε εκλογικά, κοινοβουλευτικά και μαζικά, εξωκοινοβουλευτικά, ενώνοντας και συσπειρώνοντας τις δυνάμεις μας, ξεσκεπάζοντας και απομονώνοντας κάθε διασπαστή, απατεώνα και υπονομευτή.

Μην πιστεύετε τις ψευτιές και τη δημαγωγία. Η δύναμή μας βρίσκεται μόνο στη δημοκρατική συγκέντρωση, οργάνωση, ενότητα και πάλη λαού και στρατού, παντού όπου δουλεύουν και ζουν.

Από τώρα κιόλας σκαρώνονται τα μετεκλογικά μαγειρέματα της αμερικανοκρατίας και της αμερικανοδουλείας. Ο Βενιζέλος και ο Ρέντης συμφώνησαν κιόλας να προσχωρήσουν στον Παπάγο αν έρθει πρώτος. Ενώ οι τσουδεροβενιζελικοί και Σία να ξαναγυρίσουν στην πλαστηροβενιζελική στρούγκα αν θα επικρατήσει αυτή. Ο Πιουριφόνι στηρίζεται το ίδιο καλά και στον Πλαστήρα και στον Παπάγο. Και θα πάει να συνεχίσει πιο αμείλιχτα αύριο την ίδια πολιτική του, είτε με τον Πλαστήρα, είτε με τον Παπάγο.

Γι' αυτό το δικό μας σύνθημα ας είναι:

Μαύρο στους μαύρους. Όλους τους ψήφους στους δημοκρατικούς υποψήφιους και συνδυασμούς. Έναν ειλικρινή υποψήφιο δημοκράτη μπορείτε να τον προσθέσετε σ' οποιοδήποτε τοπικό δημοκρατικό ψηφοδέλτιο.

Όσο πιο γερές βγουν και εκλογικά οι δημοκρατικές δυνάμεις, τόσο πιο δύσκολο γίνεται το έργο της αμερικανοκρατίας, της αμερικανοδουλείας, της εθνοπροδοσίας.

Όλοι οι δημοκράτες, λαός και στρατός, παντού όπου βρίσκονται ας δόσουμε τα χέρια: Οργάνωση-πάλη. Ανεξαρτησία-δημοκρατία-ειρήνη. Δημοκρατική κυβέρνηση. Για μια ριζική δημοκρατική αλλαγή στην εσωτερική κι εξωτερική πολιτική της Ελλάδας. Πρέπει με πείσμα, με φανατισμό, με απόλυτη πίστη στη δύναμη του λαού και με ρωμαλέα αισιοδοξία να δόσουμε και την εκλογική μάχη. Αυτός είναι ο δρόμος της σωτηρίας. Και της εκλογικής μάχης.

Βιάζονται πολύ, αν χαίρονται οι νεκροθάφτες της Ελλάδας. Το λάκο που σκάβουν, ο λαός θα τους τον κάνει δικό τους τάφο.